

Personlige erfaringer og meninger

Timothy og Joachim Hoholm (foto privat)

Tommy Hoholm forteller om kidnappingen av sine sønner til Slovakia

Da guttene dro til sin mor på ferie i begynnelsen av Juli 2005 ante jeg uro. Hun hadde ved flere anledninger truet meg med å kidnappe guttene. Så det var med et tungt hjerte jeg sendte dem til deres mor på ferie 1. Juli 2005. Da jeg da ringte etter et par dager for å høre hvordan de

hadde det, tok moren deres ikke telefonen. Hun skrev en sms, der hun sa at de ville ringe meg litt senere.

Jeg ante med en gang at det var noe som ikke stemte, så jeg ba derfor en kamerat om å dra til huset for å undersøke om guttene var der. Kameraten ringte meg da tilbake og var spak i stemmen. Alt han sa, var at jeg måtte komme innover å ta en titt. Jeg kjørte med en gang innover og kunne konstantere at alle lekene var borte, gardiner var tatt ned, møblene var vekk osv. Jeg skjønnte umiddelbart hva som hadde skjedd.

Hennes far, søster og svoger var på bilferie i Norge da kidnappingen skjedde, og mest sannsynlig har de tatt dem med i bil over til Sverige og derfra til Tyskland, Tsjekkia og så Slovakia.

Følelsene mine rundt denne situasjonen er ubeskrivelige. Jeg klarte ikke få fram ett ord, hele verden falt i grus der og da.

Politiet

Det første jeg gjorde, var å ta kontakt med den lokale politistasjonen. Da jeg møtte opp der var det liten forståelse som ventet meg (dette er da meget underlig, siden justisdepartementet hadde sendt ut rundskriv til alle politidistrikt hvordan de skulle behandle slike saker).

Jeg ble sendt hjem med en lapp med telefonnummer til to saksbehandlere hos Interpol i Oslo. Så jeg dro hjem og ringte saksbehandleren hos Interpol, som ikke forsto hvordan jeg hadde fått fatt i telefonnummer til dem. Jeg forklart dem saken i korte trekk, der jeg fikk beskjed om å vente til de hadde snakket med det lokale politikontoret. Interpol ringte meg så opp igjen og ba meg dra på nytt til det lokale politiets kontor. Da jeg da kom utover til Lensmannskontoret fikk jeg en bedre behandling en første runde. Men det eneste de kunne gjøre var å sende ut en etterlysning.

Justisdepartementet

Jeg tok så kontakt med Justisdepartementet som er det organet som skal hjelpe til i slike saker.

I løpet av den tiden jeg har jobbet med å få guttene tilbake, har jeg hatt fem saksbehandlere på 2,4 år. I begynnelsen av desember 2005 fikk jeg telefon om å ha passet klart slik at jeg kunne reise nedover for å hente guttene hjem. Jeg ordnet alt klart, penger og pass. Men slik skulle det ikke bli. Tiden gikk og jeg ventet på telefonen som skulle ringe hver dag. Da januar kom 2006 ringte jeg selv til min saksbehandler hos justisdepartementet og spurte, når jeg

skulle reise? Jeg fikk da til svar, at det hadde skjedd en feil og derfor kunne jeg ikke få hentet guttene hjem.

Etter denne hendelsen fikk jeg en ny saksbehandler hos Justisdepartementet. Hver gang jeg ringte fikk jeg som svar at: jeg var akkurat på tur til å se på saken din, den ligger øverst i bunken, vent litt jeg skal se om det er kommet en ny mail fra Slovakia eller hva synes du vi skal skrive til de slovakiske myndighetene? (Jeg lurte i perioder på om det var jeg eller saksbehandleren hos Justisdepartementet som skulle sitte inne med kompetanse på dette feltet).

Sommeren 2006 fikk jeg nok av måten jeg ble behandlet på av "Det Kongelige Justisdepartementet". Jeg har jo dom fra Tingretten, lagmannsretten og høyesteretten som sier at barna skal bo hos sin far i Norge. Jeg ringte da Justisdepartementet i begynnelsen av sommeren, der jeg da fikk opplyst at det ikke fantes noen saksbehandler lenger på saken. Jeg bestemte meg raskt at denne historien måtte fortelles til landets befolkning. Ikke på grunn av meg, men på grunn av den uretten guttene mine blir stilt over for i rettsstaten Norge. Jeg tenkte med meg selv *"er dette måten de behandler alle bortføring og kidnappingssaker som angår barn, er det ikke rart de ikke klarer å løse flere saker"*

Min søster og hennes mann, som har vært uvurderlige støttespillere i denne saken med guttene, hjalp meg så for å komme i kontakt med Dagbladet. Dagbladet trykket historien over 2 sider den 7 August 2006.

Etter saken var på trykk hos Dagbladet, ringte telefonen etter ett par dager. Det var den nye saksbehandleren som rinte og beklaget situasjonen som hadde oppstått. Jeg har fortsatt samme saksbehandler per i dag.

Det positive med å gå ut i mediene

Som sagt var historien trykket den 7. August 2006. Det jeg har opplevd som positivt med dette, er at jeg har kommet i kontakt med andre som har opplevd det samme som meg. I velferdsstaten Norge finnes det ikke en organisasjon som du kan henvende deg til, dersom du opplever bortføring av barn. Dette synes jeg er underlig, siden det er en av de største tragediene vi som foreldre kan oppleve i våre liv. Det finnes ingen instanser som forteller hvordan du skal gå fram for å løse en slik sak. Det finnes ingen krisehjelp, tvert imot blir du ikke trodd, verken på politistasjoner, legekontorer eller trygdekontorer. Derfor opplevde jeg det svært positivt da jeg fikk kontakt med andre foreldre som var i samme situasjon, og også foreldre som kunne dele sin erfaring etter at saken deres var avsluttet.

En av dem som ringte meg etter at jeg var ute i avisen, har bistått meg hele veien i saken. Han satte meg i kontakt med privatetterforsker Harald Olsen, noe som han sa var helt nødvendig i min sak (noe som kan vise seg å være gull verd). Dette fordi staten Norge har en oppfatning av at barn er barn og ikke "mennesker". Som en saksbehandler sa "barna har det vel bra der de er i Slovenia", da jeg måtte fortelle han at barna ikke er i Slovenia, men i Slovakia. Det jeg etterlyser, er hvor barns rettssikkerhet er i den Norske velferdsstaten.

Hva skjer nå?

På grunn av sakens karakter, kan jeg ikke utdype min historie noe mer (*men jeg lover å komme med mer når saken er løst*)

. Det som vi jobber med nå er en rettsprosess som er ulovelig satt i gang i Slovakia. Det vi nå håper på er at Justisministeren "Knut Storberget" vil ta tak i saken og hjelpe guttene Timothy og Joachim hjem til Kongeriket Norge.

Spørsmål til staten Norge og Justisministeren fra Tommy Hoholm

- Hvorfor belønner vi mennesker som gjøre en straffbar handling etter **Straffeloven av 22 mai. Nr 10. § 216**

? (med belønning mener jeg i form av bidrag og barnetrygd, i mange av disse sakene er motivet penger)

- Hvorfor er det ikke en støtteforening, som man kan henvende seg til når slike ting som bortføring og kidnapping oppstår?

- Hvor er barnas rettssikkerhet?

- Hvorfor kaller saksbehandlerne hos Justisdepartementet slike saker for en privatsak, mens kidnapping av voksen er en statssak og straffesak?

- Hvor blir det av komiteen som skulle jobbe direkte med slike saker og som skulle få forrang i slike saker?

- Hvilke konkrete tiltak skal staten Norge sette i gang med i forhold til slike saker? (Jeg mener at en enkelt internettside ikke er nok)

- I flere saker skjuler Fylkesmannen seg bak *"at det ikke er normal rettspraksis å få dekket noen av utgiftene i slike saker"* (dette gjelder da ikke min sak, der jeg får dekket deler av saken). Hvor går grensen for å få dekket en sak med barnebortføring? Er det da ikke av Kongeriket Norges interesse å få tilbake sine statsborgere?

Tommy Hoholm

Tommy Hoholm: tommyhoh@start.no

Linker til avisartikler om Tommy Hoholms sak:

<http://www.dagbladet.no/tekstarkiv/pdf.utv.php?pa=A&d=2006-08-07&p=6&read=1>

<http://www.dagsavisen.no/innenriks/article302351.ece>

<http://www.dagbladet.no/tekstarkiv/pdf.utv.php?pa=A&d=2006-11-05&p=5&read=1>

<http://pub.tv2.no/nettavisen/innenriks/article842233.ece>